Ч. 73. Неділя 1 (14) цьвітня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Подорож Цісаря до Праги. — Відносини між ческими сторонництвами. — З полудневo-африканьскої війни).

Як доносять з Відня, Цісар вже напевно пойде до Праги і то зараз по принятях делеґаций. Подорож наступить імовірно дня 6 мая, а супроводити будуть Цісаря президент міністрів др. Кербер, міністер просьвіти і віроісповідань др. Гартель і міністер др. Резек. Цісар возьме участь в торжественнім отвореню нового камінного моста на Велтаві, а також, як доносять, огляне незнані єму ще будівлі в Празі, як реконструкцию вежи сьв. Віта, павільон Франца Иосифа, приналежний до загального шпиталя та инші краєві і універзитетскі будівлі. На Девицкій площи муштри має відбути ся велика військова парада, а в обох театрах відбудуть ся ґалеві представленя. Приготовленя до принятя Цісаря вже розпочато.

Празькі Narodni Listy поясняють напружене відношенє межи консервативною більшою посілостию а ческими людовими послами. За минувших трох літ, каже та часопись, то відношенє було дуже приязне; під Баденім оно заколотило ся трохи, бо сей муж державний не був прихильником консервативної шляхти і она знала про те. То змінило ся, зовсім природно, під Туном; шляхта була вдоволена що один з посеред неї стояв на чолі державних справ. Тепер-же річи стоять инакше. Консервативній шляхті тяжко зносити, що провід рідної, ческої політики вже не лежить в її руках, як було за часів Старочехів та що правительство шукає репрезентациї деинде, не в її клюбі. То єсть причиною, чому шляхта старає ся за инше заступництво ческого народа. Длятого она піддержує зносини з фракциями, які стоять на зовсім противоложній стороні політичного ґльоба, однак мимо того радо ґріють ся під крилами великої посілости. І власне ті зносини великої посілости унеможливлюють отверте і одноцільне співділанє з нею. — Що-до дальшої тактики Молодочехів то після послідних відомих нарад викопуючого комітету не улягає сумнівови, що виявивши якісь непредвиджені случаї, Молодочехи також по Великодни не підіймуть обструкциї. Оклинано і на будуче політику вільної руки, хотяй і як горячо посли Форшт і Ґреґр поборювали опортуністичну політику Молодочехів. Однак тим не змінив ся напрям ческої політики і Чехи заховують свої сили для головного бою при угорскій угоді. Буде то також підводною скалою для теперішного кабінету, для якої виминеня треба буде всеї єго прозорности та енерґії.

Анґлійскі дневники доказують, що війна вже на укінченю, бо Плюмер заняв Пітерсбурґ в провінциї Зупансберґ, котра мала бути послїдним прибіжищем армії Бурів. В горах тої провінциї мають бути нагромаджені величезні засоби оружия і амуниції там Бури приготовляли ся до остаточного опору против анґлійскої армії. Чи занятє Пітерсбурґа має яке небудь стратеґічне значенє, того з депеш анґлійского штабу не можемо довідати ся, але досить, що лондоньскі дневники тріюмфують. — Мимо всїх тих, для Бурів некористних вістий, в окруженю Кріґера не тратять надії, що справа скінчить ся добре.

Новинки.

Львів дня 13 го цьвітня 1901.

— **З нагоди надходячих Великодних сьвят** пересилаємо П. Т. Читателям сердечні желаня. Христос воскрес!

— **Іспити з жіночих робіт** ручних розпічнуть ся в учительскій семинариї женьскій у Львові дня 9-го мая с. р. Подання треба вносити до дирекциї семинариї (ул. Сакраменток ч. 7) до кінця цьвітня.

— **Новий уряд почтовий** входить в житє з днем 16 цьвітня в Товстобабах, підгаєцкого повіта. До округа доручень того уряду належать громади і обшари двірскі Товстобаби, Корзова і Завадівка.

— **Загальні збори Товариства галицкої каси ощадности у Львові** відбудуть ся в четвер, 18 с. м. о 10 год. перед полуднем в сали засїдань Дирекциї гал. каси ощадности з таким порядком: 1) Справоздане про замкнене рахунків і біланс за 1900 рік (референт Євген Перожиньский); 2) Внесеня Виділу в справі зміни статута (референт др.

---

3)

ПУСТА ГОЛОВА.

(З російского — Антона Чехова.)

(Дальше).

І та брудна женщина, страва, котру Рябовский лакомо їв, низька хата, цілий побут, що з початку одушевляв єї своєю сільскою простотою і поетичним неладом, став для неї противний, страшний. Гнів єї взяв.

— Мусимо розлучити ся на якийсь час — крикнула, — бо инакше з нуди посваримо ся таки добре. Маю вже того досить. Нині від'їзджаю.

— Але як? На деревлянім кони?

— Нині середа, — пароход приїздить о пів до девятої.

— Правда — скрикнув урадований, обтираючи уста стиркою замість серветы. — Тут страшенно нудиш ся, задержувати тебе було би найбільшим самолюбством. Іди, побачимо ся по двайцятім.

Ольга, сияюча радостию, почала збирати ся.... Питала сама себе, чи дійстно за кілька днів буде могла читати в своїм сальонику, спати на своїм ліжку і обідати при столі, накритім обрусом?! Урадована, не чула навіть жалю до маляря.

— Лишаю тобі фарби і кісти, Рябовский, віддаш їх мені як вернеш. Лише не волочи ся непотрібно, працюй і не пудь ся, мій паничику.

О девятій вечер, поцілувавши єї дома, аби не мати потреби цілувати при сьвідках на кораблі, маляр відвів молоду женщину до пристани.

За кілька хвиль вcїла на корабель — від'їхала. Третього дня була у себе дома. Не здоймаючи капелюха і намітки, перебігла сальон, і опинила ся в їдальни. Димов без сурдута, в розпятій камізельці, сидів при столі, перед ним стояв полумисок з печеним каплуном.

Вертаючи до дому, вмовила в себе, що мусить всьо укрити перед мужем, і що буде досить відважна і зручна, аби то зробити; однако коли побачила щирий і добродушний усьміх Осипа, радість, яка била з єго очий, чула, що обманювати єго, було би рівно підло, як красти або убивати, постановила визнати єму щиру правду. По перших привітах уклякла і закрила лице руками.

— Що то значить? Що тобі? — спитав сердечно — маєш яку журбу?

Поглянула на мужа почервонїла, благаючим поглядом, але страх і встид не дозволили їй сказати правду.

— Сядь коло мене — відозвав ся Осип — і з'їдж що, мусиш бути голодна, дитинко.

Розкошувала ся власним домом і смачно заїдала, а Осип глядів на неї, усьміхнений, щасливий, з переповненим любовю серцем.

VI.

В половині зими Димов почав очевидячки догадувати ся, що єго жена зраджує. Немов би мав які докори совісти, не міг їй глядіти в очи, сердечний усьміх зник з єго уст, а хотячи як найменше бути з нею сам на сам, спроваджував часто на обід товариша Коростелева, такого несьмілого, що розмавляючи з Ольгою, запинав і розпинав безнастанно сурдут, або завзято крутив вуси. При столі говорили з собою о найсьвіжійших случаях в клініці, о нових відкритях в области серцевих недуг, о дивних змінах мозку, які замічають ся при секциях. Здавало ся, що тому говорять о медицині, аби Ольга могла мовчати, а радше, аби не потребувала говорити неправди. По обіді Коростелев засідав до фортепяна а Димов відзивав ся, зітхаючи:

— Мій дорогий, засьпівай менї щось дуже сумного.

Приятель підносив руки, розтягав широкогрубі пальці, ударяв кілька акордів, і починав сьпівати тенорoвим голосом.

Димов знов зітхав, засланяв очи і думав.

Від якогось часу поведенє Ольги було чим раз дивнійше. Кождого рана будила ся в найгіршім настрою з гадкою, що вже не любить Рябовского, що, Богу дякувати, всьо скінчило ся. По снїданю приходила до пересьвідченя, що для Рябовского пожертвувала мужа, а тепер не має ні одного, ні другого. Дальше пригадувала собі, що приятелі говорили о єго нових образах, приготовлених на виставу; мали то бути пречудні діла штуки, котрі нехибно викличуть одушевленє публики; дальше гадала, що то як раз она причинила ся до твореня тих діл штуки, що під єї впливом єго талант так розвинув ся, і що артист був би просто пропащий, коли би єго тепер

Тадей Соловій): 3) Справоздане виділу про внесене Є. Е. дра Тхоржницкого (референт др. Йосиф Пайонк).

— Конкурс на стипендийну запомогу імени Льва Маціїньского в сумі 80 корон річно за цілий сей рік шкільний, розписує львівский „Народний Дім з речищем до 31 н. ст. мая с. р. Убігати ся можуть через свої начальства терміна-тори і практиканти торговельні, родом з Галичини, греко-кат. обряду, руської народности, моральні, бідні і добре учать ся взагалі, та й руского язика. Свояки пок. фундатора мають першеньство. Наділений сею стипендийною запомогою буде побирати єї аж до визволу на челядника або субєкта торговельного.

— Репертуар львівского руского народного театру в Стрию: В неділю 14-го с. м. „Трійка гільтаїв" чародійска мельодрама в 7 відслонах, І. Нестроя; в понеділок 15-го с. м. „Верховинці", народна драма зі співами і танцями в 3 актах а 9 відслонах І. Корженьовского: ві второк 16 с. м. „Вихованець", народна комедия зі співами і танцями в 3 діях І. Янчука; в четвер 18-го с. м. „Дон Цезар", оперетка в 3 діях О. Вальтера, музика Р. Деліїнгера. — Опісля дасть театр в Стрию ще два представленя, а потім вийде до Чернівців.

— Народности в австро-угорскій армії. В „Bud. Corr." находимо статистику з войска, після якої в австро-угорскій армії є всього 837.000 мужа. В тім числі єсть Славян 480.000, Німців 227.000, Мадярів 120.000, Румунів 48.000, а Італійців 14.000. Межи Славянами єсть 174.000 Чехів, 76.000 Поляків, 75.000 Русинів, 75.000 Хорватів і Сербів, а 28.000 Словінців.

— Страшне убийство. Старший фризиєрский помічник, Франц Валещак в Новім Санчи, допустив ся оногди злочину убийства на своїм товаришу Урбаняку. Урбаняк не подав гостеви сірника так скоро, як того бажав собі Валещак. За те Валещак зі злостию кинув ся на свого товариша і пробив его ножицями. Майже конаючого відвезено раненого Урбаняка до шпиталю, де він погиб по довгих муках.

— Крадіж в ґімназиї. До канцеляриї директора тернопільскої ґімназиї дістав ся оногди в ночи бувший заступник ґімназияльного сторожа в цїли крадежи. Злодій отворив витрихом бюрко, але не найшов в нім нічого, опісля старав ся дістати до каси, але витрих єму зломав ся. Мусів отже вдоволити ся лише грішми, які виняв з розбитої пушки на датки для бідних учеників. В ґімназияльній касі находило ся тої ночи 1600 корон в паперах, власність кружка професорів і урядників.

— Тайни монархів. Дня 6-го мая с. р. має теперішний цар виявити сьвітови — розуміє ся, коли єму схоче ся — якусь велику тайну, котру бережено старанно через цілих сто літ. Царя Павла І., як звістно загально, убито дня 6-го мая 1801; але він лишив в палаті в Гатчині зелїзну скринку, а его послідна воля була така, щоби тої скринки ніхто не отвирав борше аж як-раз в сто літ по его смерти. Отже кажуть, що теперішного царя дуже кортить довідати ся, що там єсть в тій скринці, а коли би там знайшов ся якийсь документ. то віддадуть его до архівум. Далеко довше спочиває тайна англійскої королевої Єлисавети, котра панувала в другій половині 16-го століття. Єсть то запечатана пачка листів, як здає ся, любовних. Після постанови тої королевої. можна би ту пачку аж тогди отворити, коли би на то згодили ся пануючий монарх, канцлер державний і архієпископ з Кентербері. Але до такої згоди тих трох достойників ще ніколи доси не прийшло було, бо або не хотів того монарх або тамті два достойники і так та пачка з найбільшою тайною великої англійскої королевої спочиває ще й нині не отворена.

— Справоздане Тов. ґімнастичного „Сокіл" за місяць март 1901. Старшина Сокола відбула в місяци марті 2 засіданя, т. є. д. 7 і 28 марта.

На засіданю дня 7 марта рішено скликати надз. загальні збори на д. 17 марта б. р., а то в цїли докомплєтованя старшини. Зі старшини уступили други: Ант. Крушельницкий і Юрко Семотюк, оба з причини виїзду зі Львова, і други: Ярослав Вінцковский і Евген Бурачиньский, з причини браку часу. На їх місце вибрано на надзв. загальн. зборах другів: Ярослава Ніжанковского і Йосифа Доманика, урядників „Днїстра", дальше: Волод. Хлопецкого, промисловця; і Гната Кісїля, урядника зелїзниці.

2. Змінено реґулямін старшини.

На засіданю дня 28. марта 1901 принято до відомости справоздане справника, др. Кучики, з руху в Товаристві, а іменно:

3. Членів вправляло ся пересічно 10. Учеників, так молодших, як і старших 16. Вправи для членів відбувають ся: ві второк, четвер і суботу, від години 7—8 вечером. Вправи учеників відбувають ся: ві второк і суботу, від год. 3—5 пополудни.

4. Принято до відомости справоздане комісиї забавової, в справі урядити ся маючого в місяци маю концерту.

5. Принято до відомости справоздане референта комісиї мундурової, друга Мороза. (Брак умундурованих членів дає ся відчувати при кождім публичнім виступі Соколів, длятого старшина поручила комісиї мунд., щоби в як найкоротшім часї порозуміла ся з кравцем і фабрикою сукна. Комісия, виввязуючи ся з вложеного на ню обовязку, поробила зараз потрібні кроки, так, що справа мундурів є вже майже на укінченю, а услівия замовленя подасть ся небавом другам до відомости. Хто би з другів бажав замовити собі мундур, най ся зголосить до другів: Мороза або Кучики.

6. Рішено зложити письменно подяку Хв. Товариству „Днїстер" за уділене субвенциї в квоті 50 корон.

7. Принято 5 нових членів.

8. Принято до відомости справоздане скарбника, др. Чуми, як слїдує:

Приходи:

1. Позісталість касова з лютого	62·00 корон.	
2. Вписове членів	4·— „	
3. Вкладки „	71·— „	
4. „ учеників	7·10 „	
5. Субвенция „Днїстра"	50·—	194·90

Розходи:

1. Чинш	118·00 К.	
2. Біжучи видатки	13·25 „	131·25
Сальдо на цьвітень		63·65 к.

Львів, дня 31 марта 1901.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Тульон 13 цьвітня. Італїяньска фльота віді́де завтра пополудни. Французскі офіцири дали вчера обід в честь своїх італїяньских товаришів і кн. Ґенуї.

Льондон 13 цьвітня. Кічепер доносить з Преториї, що кінні стрільці по двогодинній борбі коло Девегсдорп взяли до неволї 80 Бурів, між ними команданта Бресля і одного офіцира. Забрали також 8 возів

Рим 13 цьвітня. Правительство заборонило републиканам склнкувати віча, на котрих мали ухвалювати ся протести против трьохдержавного союза.

Гамбурґ 13 цьвітня. Цісар Вільгельм приїде сюди нині аби повитати корабель „Штут-

---

покинула. Пригадувала собі також, як послідний раз прийшов до неї в ясній, новім одіню і білій краватці, питаючи омлїваючим голосом, чи красний? І справді, з своїми шовковими білявими кучерями і великими синіми очима був дійстно хороший і елєґантний, а може лиш видавсь їй таким.

Коли перейшла гадкою ті спомини, убирала ся і ішла зворушена до робітні артиста.

Звичайно заставала єго в знаменитім настрою, одушевленого образом, котрий сьвітло заповідав ся, сьміяв ся, скакав, оповідав жартами на поважні питаня. Ольга була заздрістна о образ і ненавиділа єго, але з огляду на приятеля стояла перед ним яких пять мінут, не говорячи нічого, відтак зітхала, як зітхає ся при виді сьвятої річи.

— Правду кажучи ти не сотворив ніколи щось подібного. Почипаю тебе боятись...

Благала єго, аби єї все любив, не забував о нїй, мав милосердіє над нею, такою бідною, полишеною.. Плакала, цілувала єго по руках і повтаряла: „Присягни, що любиш мене" — доказувала, що без єї впливу був би пропащим чоловіком. Вкінци коли довела єго до крайности, бігла до кравчині, або до своєї приятельки акторки по білєт до театру.

Коли случайно не застала артиста в робітни, писала до него карточку, присягаючи, що отрує ся, коли єї не відвідає ще нинї.

Наляканий прибігав, лишав ся на обіді. Без огляду на присутність мужа, поводив ся з Ольгою грубо, а она так само відвдячувалась єму. Обоє чули, що суть для себе тягаром, ненавидять себе, були на себе скажені, а в гніві не помічали, що переходять велякі можливі границі і що навіть малий Коростелев всього догадує ся.

По обіді Рябовский старав ся як найскорше відходити.

— Де ідеш? — питала єго в передній комнаті, голосом повним ненависти.

Подавав назвище якої небудь своєї знакомої, аби її докучити і розлютити. Ольга ішла до своєї комнати, кидала ся на ліжко, в приступі заздрости гризла подушки, а вкінци голосно ридала.

Димов лишав Коростелева в сальонї, не знаючи сам що діяти, входив до комнати жени і лагідно відзивав ся:

Не плач так голосно небого. Що тобі з того прийде? Лїпше такі річи укривати перед чужими. Що стало ся, не відстанесь.

Не знаючи, як втихомирити гнїв, за котрим приходила міґрена, обтирала червоні від плачу очи, пудровала лице і бігла до згаданої знакомої. Не стрітивши там Рябовского ішла до другої, третої... Спершу встидала ся біганя від дверий до дверий, але з часом так привикла, що нераз одного вечера відвідала всі приятельки, що дуже добре відгадували причину візити.

Раз сказала до артиста, говорячи о мужу: „Той чоловік пригнїтає мене своєю великодушностию".

Ті слова так їй сподобали ся, що всім малярям, знаючим як річи стоять, все повтаряла, говорячи о Осипі:

— Отсе чоловік, що пригнїтає мене великодушностию.

Впрочім не зміняла способу веденя дому. Так як минувшого року, давала кождої середи артистичні вечері. Траґік деклямував, малярі рисували, віольончеліст грав, співак співав, з ударом дванайцятої отвирали ся двері їдальні, входив Димов, говорячи з своїм звичайним добрим усьміхом:

— Прошу панів на перекуску.

Рівнож як минувшого року чатувала на великих людий, відкривала їх, утомлювала ся ними і глядала нових, вертала пізно до дому, лише тепер не заставала мужа сплячого, Димов кождого вечера сидів при своїм столику, над якоюсь працею. Клав ся о третій рано, вставав о осьмій.

Раз, коли Ольга убирала ся перед зеркалом, аби іти до театру, війшов Осип у фраку і білій краватці. Усьміхав ся добродушно глядячи жінці просто в очи, як колись. Сияв радостию.

— Я боронив нині моєї тези — сказав сїдаючи і потираючи рукою коліно.

— Ну і що?

— Буду іменований професором — додав, витягаючи шию, аби побачити в зеркалї лице жінки, що стояла відвернена від него і чесала ся. — Здасть ся одержу катедру патольоґії. Чую то у воздусї.

Видко було по щастю, яке малювало ся на его лици, що коли би Ольга в тій хвили схотїла ділити з ним его радість, був би їй простив теперішність і будучність, був би забув о всім. Але она не розуміла, що то теза або патольоґія, впрочім бояла ся спізнити до театру, тому нічого не відповідала.

Димов посидів кілька хвиль, встав і відійшов як виновник.

ґард", котрий веде з Хіни повертаючих до Німеччини вояків, між котрими єсть 200 недужих і ранених.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістки.

— Реальність на продаж: 20 морґів поля, дім з 2 комнатами, кухнею і коморою; стодола і 2 стайні. Будинки дуже красно побудовані і цїлком нові; город єсть довкола обчастоколований і живоплотом обсаджений. Сад молодий дуже красний, яблоні, сливи, черешні — всьо доброго рода. Попри брамі обійстя єсть до 200 морґів пасовиска громадского, на котрім можна пасти. Вода 50 кроків від дому; гостинець віддалений 200 кроків від дому; до стациї зелїзниці 12 кільометрів, до міста 3 кільометри.

— Пасїка на продаж улиї товарискі. Хто би хотів купити повисшу реальність або пасїку зволить віднести ся листовно під адресою: Юліян Наливайко, Богутин послїдна почта Поморяни.

Передплатник в Б.: Дуже тїшимо ся, що Вам так подобала ся послїдна повість. З астрономії будемо старати ся щось помістити незадовго. За желання дякуємо сердечно і рівнож желаємо веселих сьвят та кличемо до Вас: „Христос воскрес!" — **Ів. П. в Чиж.:** 1) Дитина дістала т. зв. пупцевої кили і пупець видуває ся. З недуги тої дитина вилїчить ся але треба ось як зробити: пупець осторожно всунути пальцем назад в місце, так, щоби тото здуте о котрім кажете цьзло. На пупець покласти плитку з корку (можна купити в аптиці або вирізати з великого корка) і за помочию т. зв. анґлійского плястру (до приліплювання) прилїпити ту плитку до тїла в той спосіб, що плястер пітне ся на довгі пасочки, послинить ся їх почерез плитку на пупци вздовж в поперек прилїпить ся до тїла. Ту плитку мусить дитина носити 3 до 6 місяців, аж доки кила не загоїть ся. Щоби же плитка мимо приліплення не відпадала, найлїпше обвязати єї т. зв. фачиком т. є. широкий на три пальцї пасок а довгий так, щоби кілька разів обійшов довкола дитини і на однім єго кінци пришиває ся довгі тасємки. Отже тим фачиком обвязує ся дитині пупець. Добре мати два фачики, щоби можна за кождий раз змінити. — 2) Хрін в городї можна винищити лиш тим способом, що єго викопує ся, іменно же треба зараз, скоро лиш покажуть ся перші листки, хрін в тім місци вирубати і не допустити нїгде до листя, а тогди він згине. А чи не могли би Ви і тепер продавати хрін, коли мали давнїйше 20 зр. доходу з него? — 3) Причина бігунки у корови буде мабуть в кормі найскорше в макухах або бараболи. Може макухи за товсті або зіпсовані або може зіпсована барабола. Щоби хоробу усунути, треба змінити корм. Передовсїм давати мало їсти, не давати макухів і барабель, лиш сухого сїна і пійло з праженої муки, та натирати добре черево і боки. Коли би й то не помогло, то взяти 15 ґр. копервасу, 60 ґр. дубової кори і 60 ґр. коріня татарского зїля, змішати з мукою і водою на тїсто, подїлити на 4 порциї і що чотири години дати одну порцию. — **Ю. О. в З.:** Самі зміркуєте, що нам годї ходити до когось і упоминати ся о Ваші гроші, отже вибачайте, що ми того не підоймаємо ся. — **Николай К. в Д.:** 1) Льос 1551 витягнений в амортизациї вже давнїйше. Постарайте ся через якийсь банк о виплату. Купон премієвий відтинають і звертають назад, бо він грає дальше в тягненях премієвих. Угорский на витягнений. — 2) На щури найлїпше добра лапка. Добре єсть також поналивати у всї діри, звідки щури вилазять, доґтю, позатикати їх клочем намащеним доґтем а відтак діри з верха ще й позалїплювати. Щури люблять дуже чистоту мимо того, що жиють як-раз в найнечистїйших місцях; їх нори суть дуже чисті і щур скорше згине а не полізе в нору або не вилїзе з неї, коли она доґтем замащена. Щур замащений доґтєм порозганяє і инших щурів та й сам згине. — **Паприка з Городця:** Невитягнений анї давнїйше, анї в послїднім тягненю. — **Михайло М. в П.:** Невитягнений анї один. (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питання лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

VII.

Прийшов день муки. Димов терпів страшенно на голову. Рано не міг пити чаю, анї їти до шпиталю; лежав на софі в своїй комнатї. О першій Ольга як звичайно пішла до Рябовского, аби єму показати свій ескіз мертвої природи і спитати, чому не прийшов вчера. Сама знала, що образок був без вартости, але зробила єго, аби мати нову причину відвідати артиста.

Війшла до него не задзвонивши. В передній здоймаючи кальоші, здавалось їй, що чує легкий шелест спідницї в робітни. Відхилила чим скорше двері і добачила долину спідницї, укриваючої ся за образом, що висів на підставі прикритій чорною заслоною. Не було сумнїву — якась женщина скрила ся. Очевидячки заклопотаний Рябовский, немов би здивував ся єї відвідинами, витягнув до неї руки на привитанє і з примушеним усьміхом сказав:

— А то ти?... тїшить мене, що бачу тебе. Щож менї скажеш доброго?

Очи молодої женщини наповнили ся сльозами. Встидала ся, терпіла страшно, за нїчо в сьвітї не була би говорила супротив чужої женщини, суперниці, що в тій хвили за образом сьміяла ся з неї.

— Я принесла до оглянення образ — шепнула ледве чутним голосом, уста єї дрожали — мертвої природи.

Артист приглядав ся образкови і немов нехотячи перейшов до другої комнати.

Ольга пішла за ним.

В робітни дали ся чути кроки і шелест спідницї. Суперниця вибігла. Молода женщина мала охоту кричати, зневажити маляря, кинути єму що тяжкого на голову, але крізь сльози нїчого не бачила. Прибита встидом, вазнавала дивного чувства, немов би не була собою, Ольгою Іванівною, але бідною малою мушкою...

— Я дуже утомлений — відозвав ся Рябовский, глядячи на образок, потрясе головою, немов би боров ся зі сном. — Цїлком не злий, навіть добрий, але нинї, вчера, минувшого року, було то само. За місяць, за два, знов буде то само. Не розумію, що тобі доси не надоїло. На твоїм місци я від давна вирік би ся малярства, а поважно займивсь би музикою, бо ти більше музика як малярка... Справдї я змучений, скажу, аби нам дали чаю, добре?

Вийшов дати порученє служачому.

Аби з ним не прощати ся, не толкувати, а найбільше аби в голос не зaридати, вийшла перед поворотом артиста до передної, вложила кальоші і вибігла.

На улици відотхнула свобіднїйше, почула, що на все позбула ся Рябовского, малярства, сорому, пригноблюючого єї в робітни — всього.

Вступила до кравчинї, до славного траґіка, що вчера приїхав, до складу нот; повтаряла собі, що напише холодний, гордий лист до маляря, уявляла собі щастє, яке єї жде в літї в подорожи до Криму з Димовом; розстане ся остаточно з минувшостию, зачне нове житє.

(Конець буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)